

paa Finansloven, regnede man med en Udgift af ca. 120 Mill. Kr., medens Forsørgelse og Forsikring af ubemidlede vilde udgøre ca. 70 Mill. Kr. Disse to Poster alene vilde altsaa udgøre 190 Mill. Kr. Endvidere fandtes paa Indenrigsministerens Budget ca. 10 Mill. Kr. — det er sat en lille Smule ned, men det ligger deromkring — Tilskud til Kommunerne til Forrentning af deres Laan. Dermed var vi oppe paa 200 Mill. Kr. Naar vi saa endvidere tog Forrentning og Afskrivning, der heller ikke kunde røres, og som ligger omkring 27—28 Mill. Kr., saa havde man saadant noget som 240 Mill. Kr.

Naar man altsaa enten ikke maatte eller ikke kunde røre ved disse 240 Mill. Kr., saa var der kun tilbage ca. 100 Mill. Kr. til hele det øvrige Formaal, som Finansloven skal opfylde, og saa kunde enhver sige sig selv, at de Besparelser, der her kunde fremskaffes, var ikke af en saadan Størrelse, at de overhovedet betød ret meget.

Forholdet er da ogsaa det, at Besparelsen paa Nedsættelserne af de frie Bevillinger paa Finansloven paa alle Paragraffer under Driften kun har udgjort en 5—6 Mill. Kr. Naar man altsaa ikke vilde røre ved Lønninger eller ved social Forsorg, kunde man overhovedet lige saa godt lade være at tale om Besparelser, thi saa var der intet Grundlag derfor; saa kunde Ministeriet hedde, hvad det hedde vilde, det vilde da ikke være muligt at fremskaffe Besparelser af nogen nævneværdig Art.

Men jeg føjede endvidere til — og det staar jeg ved endnu —, at naturligvis skulde disse Besparelser ske paa en saadan Maade, at man ikke derved kom til at lægge øgede Byrder paa Skuldre, der havde vanskeligt ved at bære dem, og det synes mig derfor i denne Forbindelse rimeligt lige at kaste et Blik paa det Arbejde, der er udført i Vinterens Løb, og saa se, om man derigennem har gjort Uret til nogen Side. Dette, tror jeg, man kan besvare med et Nej.

Lad mig først lige sige et Par Ord om Sygekasserne. Det ærede Medlem Hr. Weygaard har sagt, at Sygekasseloven var ført tilbage til den Affattelse, den havde i Estrups Dage. Dette er selvfølgelig blot en Fortalelse, thi det er jo ikke rigtigt. I 1921 kom de kronisk syge med ind under Sygekasseloven; dem har vi fremdeles, og overfor dem har der ingen Nedsikring fundet Sted. Hvad der er sket med Hensyn til Ændring af Sygekasseloven, er faktisk blot det, at vi er gaaet tilbage til det Tilskud, der blev ydet for 1921.

Kun et eneste Punkt kan man fæste sit

Blik ved og muligvis kritisere, og dette er endda et meget stort Spørgsmaal. Ved Revisionen af Sygekasseloven, i 1915 tror jeg, det var, gik man fra den hittidige Tilskudsordning med 2 Kr. pr. Medlem og $\frac{1}{5}$ af Medlemsbidraget over til at give de 2 Kr., men plus $\frac{1}{4}$ af de Udgifter, som det er paalagt en anerkendt Sygekasse at yde sine Medlemmer, og det havde den Gang til Følge, at det blev de fattigste syge, der forholdsvis fik det største Tilskud. Nu er det samlede Beløb, der ydes til Lægehonorar, fastsat til 2,4 Mill. Kr., og med det Medlemsantal, Kasserne har i Øjeblikket, vil det udgøre en 15 pCt. Men det er jo en Forudsætning, at Lægehonoraret kan nedsættes, og en Nedsættelse med blot 10 pCt. vil i Virkeligheden betyde, at de 2,4 Mill. Kr. kan slaa til til Dækning af 25 pCt. af Udgifterne til Lægehonorar.

Derfor forstaar jeg ikke rigtig, at man raser saa stærkt herimod og siger, at Sygekasseloven er ødelagt. Nej, den er akkurat lige saa god som før 1921, ja, den er for øvrigt meget bedre, for i 1921 tog vi de kronisk syge med. Der er derfor slet ikke Tale om, at denne Lov er ødelagt, og det skulde da ogsaa være mærkeligt, om Venstre tilstræbte at ødelægge denne Blomst af vor sociale Lovgivning. Nej, men man ønsker blot at sætte Sagen paa Spidsen og at skabe Misnøje og Misstemning.

Jeg kommer saa til de gamle. Om dem har det ærede Medlem Hr. Stauning jo saa ofte talt, men den Kritik, der er rettet imod Lovgivningen paa dette Omraade, har forundret mig i endnu højere Grad. Forholdet er nemlig det, for at udtrykke sig kort, at der er overhovedet ikke en Familieforsøger her i Landet, som har en lille Indtægt, for hvem den faste Rente er blevet lavere. Der er derimod mange enligt stillede, der har faaet en betydelig Forhøjelse af deres Rente, og jeg vil i denne Sammenhæng minde det ærede Medlem Hr. Stauning om en eneste Post og bede ham om at tage den med i sine Betragtninger og sine Taler, naar han beskæftiger sig med Aldersrente: jeg vil bede det ærede Medlem Hr. Stauning tænke paa, de gamle, enlige Kvinder her i København.

Med Hensyn til dem er Forholdet det, at vi giver en saadan gammel Enke eller enlig Kvinde en fast Rente, der er 24 Kr. højere end det, det ærede Medlem bød; først naar hun havde 700 Kr., kom det ærede Medlem stikkende med 1 Kr. mere, men jeg tror ikke, at det er nogen særlig Forbedring. I hvert Fald skal det ærede Medlem lade være med at sige, at det er de fattigste, vi er